

นิทานเวตาลเรื่องที่ 11

นำเสนอเมื่อ : 21 พ.ย. 2552

นิทานเวตาล เรื่องที่ 11

พระราชชาติวิกรมเสนาเสด็จไปสู่ต้นอโศก ทรงดึงตัวเวตาลลงมาเหยียดขึ้นพระอังกษ แล้วเสด็จกลับมาจากเดิม มาได้หนอยหนึ่ง เวตาลก็กล่าวขึ้นว่า "โอราชา ขามีนิทานสนุกอยู่เรื่องหนึ่ง อยากจะเล่าถวาย โปรดทรงสดับเถิด"

ในอดีตกาลมีพระราชากรองกรุงอุชชยีนี ทรงนามว่า พระเจ้าธรรมธวัช พระองค์มีชายาสามองค์ ล้วนแต่เป็นพระธิดาของกษัตริย์ทั้งสิ้น พระนางทั้งสามล้วนเป็นชายาคนโปรดของพระราชามุสวามีอย่างยิ่ง ชายาองค์ที่หนึ่งชื่ออินทุเลขา องค์ที่สองชอดาราวลี และองค์ที่สามมีนามว่ามฤคางวดี นางทั้งสามล้วนมีเสน่ห์น่ารักเหมือนกันหมด พระราชาแห่งอุชชยีนีเป็นกษัตริย์ผู้กล้าหาญ ทรงมีชัยชนะเหนืออริราชศัตรูทั้งมวลหาใครเสมอมิได้ เสวยราชย์ด้วยความสุขสำราญพร้อมด้วยพระชายาทั้งสามเรื่อยมา

ครั้งหนึ่ง เมื่อถึงฤดูวสันต์อันเป็นฤดูแห่งความชื่นบาน พระราชาปรารถนาจะพักผ่อนให้สำราญพระทัย จึงพาพระชายาทั้งสามไปสู่สวนขวัญประทับอยู่ด้วยความรื่นรมย์ ณ อุทยานนั้น โอกาสหนึ่งทรงทอดพระเนตรเห็นลูดาวัลย์ไม่เลื้อยตนหนึ่ง เกี่ยวเกาะอยู่กับต้นไม้ใหญ่มีดอกบานสะพรั่งห้อยระย้าแวงไกวตามกระแสลม และเครือเถาวัลย์นั้นมีความอ่อนช้อยงดงามราวกับคันศรของพระกามเทพ และฝูงแมลงภู่ซึ่งเกาะและไต่ตอมกลีบดอกไม้เหล่านั้นแล้ว ก็ดูราวกับสายธนูของพระมันมตะ(ผู้ก่อกวนใจ หมายถึง พระกามเทพ) เช่นเดียวกัน พระราชามุสวามีจึงพาพระวิฆเนศวร(ผู้มีมือถือวัชระ เป็นสมณนามของพระอินทร์ ทรงเพลินอยู่กับกระแสเสียงของนกโกกิลอันเจื้อยแจวมตามลม ราวกับเสียงของพระมกรเกตุ(ผู้มีธงรูปปลามังกร หมายถึงกามเทพ) ผู้เป็นเทพแห่งความรัก กำลังพาอัปสรทั้งหลายมาเรียงเล่นสำราญด้วยความมีนเมาแห่งสุรามฤตที่เสพกันอยู่ทุกหมู่เหล่าโดยทั่วกัน ขณะนั้นพระชายาอินทุเลขากำลังสรวลเสกกับการดึงพระเกตุของพระราชารเล่น ปรากฏว่าดอกบัวอินทิวร (บัวสายสีน้ำเงิน) ที่นางทัดหูเป็นเครื่องประดับเคียงเกล้า ได้ร่วงหล่นลงมาบนตักของนางผู้เວວບาง ทำให้นางตกใจ เปล่งเสียง "ตาย ตาย" ออกมาแล้วเป็นลมหมดสติ ในทันทีนั้นก็เกิดรอยแผลขึ้นที่ต้นขาของนาง ทำให้พระราชาและบริวารตื่นตกใจกันมาก และรู้สึกเป็นทุกข์ในอุบัติเหตุของนาง ดวงก็เอาน้ำหอมมาพรมนางก้านลบลไล่ตามรางของพระนาง ใหนางก้านลบลตกแดงแผลใหนางและดูแลตามคำสั่งของหมอล่วงอย่างเคร่งครัด

ในเวลาราตรี พระราชาเสด็จมาดูอาการของนาง เห็นว่าค่อยยังชั่วขึ้นบ้างแล้ว ก็พานางดาราวดีพระชายาคนที่สองเสด็จไปสู่ห้องบรรทมชั้นดาดฟ้าซึ่งงามวิจิตรอยู่ในแสงนวลโยของพระจันทร์ ณ ที่นั้นแสงของดวงศศิสองมาอาบรางของนางผู้ซึ่งนอนหลับเคียงข้างพระราชายู สายลมเย็นยามดึกก็พัดมาที่รางของนาง ทำให้ภูษาภรณ์ของนางเคลื่อนคล้อยไปจากองค์

ทันใดนั้นนางก็รู้สึกตัวตื่นขึ้นมามีอาการตระหนก เปล่งเสียงร้องออกมาว่า "ช่วงด้วยเถิด ข้าถูกไฟเผา"
แล้วลุกจากเตียง เอามือนวดตามแขนขาเป็นพัลวัน เสียงของนางทำให้พระราชบิดาตื่นจากบรรทมด้วยความตกพระทัย
และเห็นแผลพุพองขึ้นตามร่างกายของพระเทวี จึงซักถามด้วยความพิศวงว่า "นี่มันเรื่องอะไรกัน"
พระนางดูลุราวัฑลุตอบว่า "รศมีจันทร์ที่สองมากระทบร่างของหม่อมฉัน
เป็นเหตุให้หม่อมฉันต้องทนทุกข์เพราะแผลพุพองเหล่านี้" ทูลจบนางก็พึมพำด้วยความโศก
ร้องไห้สะอึกสะอื้นมิหยุดหย่อน พระราชาเห็นดังนั้นก็ส่งสารนิก ราชสวามีเรียกนางข้าหลวงบริวารให้เข้ามาช่วยโดยด่วน
จัดทำเตียงบุลาดด้วยใบบัวใหนักนางนอน ประพรมร่างของนางด้วยสุคนธรส โปรยปรายเฟื้องฟุ้งดองฝอยฝน
และเอาน้ำมันจันทน์หอมทาตามแผลเจ็บปวดของนาง

ในระหว่างเวลาที่ซุลมุนุ่นวายกันนี้ นางมฤคางกวดีชญาองค์ที่สาม
ได้ยินเสียงอ้ออังก้องออกจากตำหนักของนางเพื่อมาดูเหตุการณ์ และเมื่อเดินพนอกมาสู่ที่แจ้งนั่นเอง นางก็หยุดนิ่ง
ได้ยินเสียงหนึ่งดังลอยลมมาแต่ไกลในความเงียบสงัดของราตรี
นางหยุดก็กลดด้วยความสนใจและเงี่ยหูฟังในที่สุดก็เข้าใจว่า เป็นเสียงครกตำข้าวดังมาแต่บ้านที่อยู่ห่างไกลออกไป
ในขณะที่เงี่ยหูฟังเสียงนั้น นางผู้มีเนตรงามดังดาวดวงก็เปล่งเสียงออกมาด้วยความตกใจว่า "ช่วยด้วย กำลังถูกฆ่า"
สิ้นเสียงนางก็ทรุดฮวบลงนั่งกับพื้น ยกมือทั้งสองข้างอันสิ้นระริกขึ้นชูไปเบื้องหน้า แสดงอาการเจ็บปวดแสนสาหัส
นางข้าหลวงผู้เป็นบริวารเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปประคอง พานางกลับไปตำหนักของนางทันที
พอถึงห้องนางมฤคางกวดีก็ล้มลงนอนบนเตียงอย่างหมดเรี่ยวแรง และส่งเสียงครวญครางไม่ขาดระยะ
เมื่อนางบริวารช่วยกันตรวจหาสาเหตุแห่งความเจ็บปวดของนางก็แลเห็นมือของนางเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ
เหมือนกับดอกบัวที่ถูกฝูงงูพิษกัดอยู่คลาคล่ำ นางกำลังจึงรีบไปทูลพระราชบิดา พระเจ้าธรรมราชได้ฟังก็ตกพระทัยมาก
รีบเสด็จมาดูอาการของพระชายาคู่พระทัย และทรงฉมนพระทัยว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร นางยื่นหัตถ์ให้ดู
และกล่าวว่า "หม่อมฉันได้ยินเสียงครกกระเดื่องดังมาจากที่ไกล
เสียงของมันทำให้มือของหม่อมฉันต้องฟกช้ำเป็นจำ ๆ อย่างนี้แหละเพคะ" พระราชาทรงเดือดร้อนพระทัยยิ่งนัก
รีบสั่งให้นางพนักงานไปนำเอาสีผึ้ง ผงจันทน์หอมและไอศกวนชนิดต่าง ๆ มาให้นาง เพื่อใช้บรรเทาความเจ็บปวด

พระราชบิดาฟังในพระทัยว่า "เรื่องนี้ช่างประหลาดยิ่งนัก
เมื่อก่อนหนึ่งของเราได้รับบาดเจ็บเพราะดอกบัวที่ถูกงูพิษกัดกิน เมื่อก่อนที่สองก็ถูกรังสีพระจันทร์ใหม่ผิวหนัง โธ่เอ๋ย
ยังคนที่สามอีกเล่า เพียงแต่ได้ยินเสียงตำข้าวเท่านั้นก็เกิดรอยฟกช้ำที่มือทั้งสองข้าง
นี่ต้องเป็นเรื่องของชะตากรรมแน่เทียว จึงบันดาลให้เกิดอาเพศถึงเพียงนี้"
รำพึงฉะนี้แล้วพระราชบิดาก็เสด็จออกจากตำหนักใน คิดค้นหาเหตุผลต่าง ๆ ก็ยังคิดไม่ตก
เวลาล่วงไปหลายชั่วโมงพระราชบิดาก็ไม่รู้สึกพระองค์ คงดำเนินเรื่อยอยู่
ถึงตอนเช้าแพทย์หลวงจึงพากันมาเฝ้าดูอาการของพระชายาทังสาม และช่วยกันพยายามจึงอาการดีขึ้น

เมื่อเวลาผู้เฝ้าอยู่บนบ่าของพระราชบิดาเล่าเรื่องจบลง ก็กล่าวแก่พระราชบิดาว่า
"ไหนทรงเฉลยให้ข้าเข้าใจซิ"
พระองค์มีความเห็นว่าในเรื่องนี้พระชายาคู่ใจเป็นผู้แบบบางต่อกรทุกระทบมากที่สุด แต่ขอให้ทรงตระหนักไว้ว่า
ข้าใดเดือนพระองค์มาก่อนแล้ววา ถ้าพระองค์ครุคำตอบของปัญหานี้แล้วยังไม่ตอบ
ศิระชะของพระองค์จะแยกเป็นเสียง ๆ ตามคำสาปของข้า"

เมื่อพระเจ้าธรรมราชได้ฟังดังนั้น ก็ตอบว่า "ข้าไม่เห็นจะยากตรงไหนเลย
นางเทวีก์ที่มีความอ่อนไหวมากที่สุดก็คือคนที่เพียงแต่ได้ยินเสียงครกตำข้าวแว่วมาแต่ไกล
นางก็เกิดอาการฟกช้ำดำเขียวที่หัตถ์ของนางนะซี สองคนแรกอ่อนไหวเพราะมีสิ่งแต่ต้องวรกายของนาง
คือดอกบัวและแสงจันทร์ แต่คนที่สามนั้นไม่มีอะไรมาแต่ต้องกายของนาง เพียงแต่แว่วเสียงมาตามลมแต่ที่ไกล
แมจะมองไม่เห็นมัน นางก็ได้รับบาดเจ็บอันเกิดจากความอ่อนไหวของนาง เป็นดังนี้ข้าจึงเชื่อว่านางผู้นี้แหละคือ
คำตอบที่เจ้าต้องการจะรู้ จริงหรือไม่"

"จริงสิ พระเจ้าข้า" เวตาลกล่าวด้วยสำเนียงเยาะหยัน ประชดประชัน

แล้วก็จะจากพระอัฐษาของพระราชา ลอยละลิวกลับไปสู่ต้นอโศกอันเป็นที่อยู่ของตนทันที
ทำให้พระราชาต้องย้อนกลับไปลากตัวมันมาอีก

ที่มา www.lokwannakadi.com/